

Vid korvkiosken vid busshållplatsen, vid det som nu fått namnet Fyrktorget kunde man köpa en mosbricka för 2 st bussbiljetter.

Jag växte upp i en trasig familj. Pappa blev aggressiv när han drack. Vi var fyra barn. Tre tjejer och den yngsta var en kille. När jag växte upp bodde jag på Riksdalersgatan. Min första egna lägenhet var en liten etta på Örtugsgatan. Därefter flyttade jag upp till Växelmyntsgatan. Sedan bodde jag på andra adresser i Göteborg i tio år. Därefter på Pennygången 1 i trettiofem år.

Familjebostäder ägde husen i Högsbotorp. Göteborgshem (innan Poseidon) fanns på Högsbohöjd och hyrde ut till socialt utsatta människor. Skanska kom in på mitten av åttiotalet som senare blev Drott. Då ändrade dom bostadspolitik. Många problemfamiljer försvann.

Sjuttioalet var den värsta perioden. Det fanns två stora gäng uppe på Högsbohöjd, merparten bodde på Växelmyntsgatan. Det var väldigt mycket missbruk. Ofta satt de på ängen mellan Pennygången och Växelmyntsgatan. Det var ett gäng med äldre ungdomar och ett med yngre. Det stora och det lilla gänget. Det skilde kanske fem år. Det var ofta stökigt på eftermiddagarna och kvällarna på ängen och många föräldrar var oroliga att släppa ut sina barn. Polisen kom med jämna mellanrum för att skingra alla åt.

Det snoddes moppar och delar till mopeder som förvarades i cykellokalen på Växelmyntsgatan där killarna stod och trimmade sina mopeder. Det fanns områdespoliser. En hette Vredberg. När han kom gick ryktet snabbt och då sänktes allt stöldgods i Torpadammen.

Det äldre gänget höll på med hasch och knark, LSD och sprit. Några av de yngre höll på att boffa. Sniffning var väldigt utbredd i Högsbo. Sniffning var utbredd i hela Göteborg, men Högsbotorp och Högsbohöjd utmärkte sig. Raymond och Lillen var två kända boffare på Högsbohöjd. Ett flertal blev missbrukare och en del dog av detta. Ungdomarna använde thinner eller solutionlim eller till och med bensin som slangades från mopedtanken.

Flera av dem som blev missbrukare, startade om sina liv och skaffade familj, men ett flertal ramlade tillbaka i missbruket igen, därav kom en del barn att omhändertas.

Det fanns en ungdomsgård intill där scoutstugan ligger idag som senare blev fotbollslagets SG97s klubbstuga. Det yngre gänget gick på klubb Axel på Axel Dahlströms torg och det äldre gänget gick till ungdomsgården på Högsbohöjd. Lekeplan vid Örtugsgatan och Riksdalersgatan var en annan träffpunkt. Där kunde det sitta ett 30-tal ungdomar i varierade åldrar varje kväll på bänkarna. Mauro som var en av ägarna av pizzerian på Växelmyntsgatan höll också till på Lekeplan. De större killarna var runt 18 år och hade körkort och bil, alla stod längs gatan på Riksdalersgatan i en lång rad och raggade brudar. Hade man tur fick man sitta i någons bil ibland.

Ibland fick de för sig att de skulle leka med oss yngre. Då blev det Burr på lekeplan. En gång hade de gjort ett spöktåg i källarna på Riksdalersgatan 1–3, de satte oss i en gammal barnvagn sedan sprang en kille fort i källaren som var i mörker, det öppnades källardörrar där det fanns självlysande skelett, oj vad vi skrek, men det var kul.

På 60-talet var det alltid krig mellan Högsbo och Sandarna. Sandarna hade sitt högkvarter på Rävkillen som ligger (låg) vid Västra kyrkogården. Högsbo hade sitt högkvarter i lilla skogen, den ligger vid Svalebo, Där fanns ett litet hus utgrävt under jord och stora nät hängde i träden där man kunde sitta och hålla utkik efter Rävkillarna (Sandarna). Den äldsta som var med i Högsbokriget var 18 år. Vi hittade en utbrunnen eld med barnvantar som eldats upp. Det gick rykten om att Rävkillarna skar en i handlederna och sedan pissade i såret så det sved. Många föräldrar skrattade gott om de historier vi berättade. Den stora kulmen kom i mars 1968 (se tidningsurklipp)